

# Tóth Erzsébet

## Spinoza reggelije

Genny, epe, nyák, gyomorsav.  
Reggelre feljön minden.  
Kihányni vagy lenyomni. Ez itt a kérdés.  
A hólyagról nem beszélve.  
Belső permet, szájszag. A gyomor életrajza.  
A hányás bizonyos szempontból megoldás,  
viszont felettébb kínos.  
És nem oldja meg a szájszagot.  
A sonka elfogyott, gyümölcsöt enni fárasztó.  
Ezekkel a fogakkal?  
Mióta a felesége meghalt, azt eszik, amit akar.  
A haját is visszanyereshette.  
A te hajad, ha egyáltalán hajnak nevezhető,  
akárhogy is mosod, ápolatlannak tűnik,  
vélekedett az ő drága asszonya.  
Mennyit hurcolta, istenem,  
tisztítókúrák, wellness hotelek.  
De jó, hogy nem kell menni sehova!  
Rohadt internet.  
Kávé, szivar.  
A régi időkből ez maradt,  
a meghitt bűz, a füst,  
ólomzuhany a csontjaiban.  
Nem vonszolja már magát  
hajnalok-hajnalán ismeretlen, bűdös buszokon  
távoli internetcafékba.  
Az óvatosságot megcsípte a dér,  
leszáradt, mint a férges csipkebogyó.  
Ezeknek?  
Pár éve még a séta volt a reggelije,  
érdekelték a hírek.  
Hogy vagytok, szemétládák,  
rég, jó aranyfasisztáim?  
Meddig fogtok még keresni?  
Mikor lesz már belőlem közismert besúgó?  
Ünnepelt ügynök-celeb?

Ma sincs rajta a listán.  
Felolvadt a mágnesszalagon,  
olvashatatlan, eltűnt örökre.  
Rákenődött a harminc-negyven éve  
járt utcák falaira,  
ahol az éjszakákban  
új és új patkánynemzedékek kölykei osonnak.  
Tudja jól, most őt figyelik,  
ahogy akkor is figyelték.  
Mit ér egy besúgó, aki azt csinál, amit akar?  
Egy besúgó, aki nem retteg?  
Már csak a léha, ködös félelem maradt.  
Végül a haját is levágta, rettenetes volt  
a pár szál ősz gubanccal bajlódni.  
Helyette szakállt növesztett.  
Spinozának volt szakállja?  
Akkoriban, mikor ezt a nevet adták neki,  
nem érdekelte, akkor még a felesége is élt,  
szakállról szó sem lehetett.  
Nem volt harminckét neve, három-négy lehetett,  
de csak a Spinozára emlékszik.  
Még ők is felfogták a hitvány kis agyukkal,  
hogy neki van sütnivalója.  
Spinozától féltek.  
Vele nem packázhattak.  
Most meg a bujkálás meghitt, lucskos kínja.  
Az idő megrágott, kiköpött perceinek vánszorgása.  
Várni az estét, a végigkínlódott éjszakákat,  
soha el nem érkező reggeleket.  
Meddig cicóztok még, aranyfasisztáim?  
Miben bíztok?  
Hogy a mágnes eléghet?  
Az új, megsemmisítő módszerre vártok?  
Benne vagyok a gépetekben, a saját gépemben,  
a központi gépben, nem félek tőletek,  
nem teszek kitérőket, fölösleges.  
Ha akartok, megtaláltok.  
De nektek fontosabb a húsleves az asztalotokon.  
Az aranyló foltok a gőzölgő párában.  
Elfeledtétek a döghúst,  
a fagyos földből tíz körömmel kikapart répát.  
Az idő majd fölزابál minket,  
de kihajtunk az unokákban, nézzétek.  
Már itt vannak, biztosabb túlélők  
mint mi voltunk, immunisak a kinfajtákra

porhanyós gerincükkel, kígyószemükkel,  
fogalmatok sincs, mire készülődnek.  
Műholdak zagyva istene vigyázza lépteiket  
keresnek majd megszállottan,  
valami kutatásféle marad  
az ősi génekben,  
de már csak a föld alatt kereshetnek.  
Már csak ott érdemes,  
a halott nem felejt,  
a csont megőríz minden sebet.  
Az élők garantáltan némák lesznek.